

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366652800/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ham som Konge, og han gjenkjendte ikke den skjønnede Cordulas Aand i dette forrørende Blik, som syntes at hæve ham til en svimmel Høide, der tillige bragde ham til at grue for sig selv. Men det var dog Cordulas Aasyn, det var hendes liflige Stemme, og i den prægtige Dronningdragt, med de glødende Kinder, og det elskovsfunklende Liv i hvert Blik, syntes hun ham endnu langt uimodstaaeligere hennervende, end tilforn. Det var som hun lovede ham en langt virkeligere og haandgribeligere Lyksalighed nu, end med det ellers blege gaadefulde Aasyn, der altid havde sat ham i en underlig ahnelserfuld Stemning, og bragt ham til at betragte sig selv som en Gaade, sit Liv som en Drøm, og sin Elskede som et overjordisk Væsen og en ubegribelig Sphinx. »Ja skjønnede Cordula – raabte han – bliv min Dronning, og jeg har Mod til hvad det skal være – det koste hvad det vil, det koste Liv, det koste Blod –»

»Ja Blod vil det koste – svarede den Skjønnede – men hverken dit eller mit. Du er født til den Krone, du nu bærer; sværg at lyde mig iblinde og den skal være din.«

»Uimodstaaelige!« – raabte Arnold og vilde synke i hendes Arme; men pludselig grebet af en uvilkaarlig Rædsel, standsede han og slog et Kors for sit Bryst. Idetsamme hørte han en Stemme bag ved sig, som raabte: »tag Jer iagt, eders Høiheet, lad Jer ikke andengang skuffe! det er jo Satans Oldemoder, I der vil omfavne, skal hun danse til Høivæde med Nogen her, saa er det med mig.« I samme Øieblik saac han den gamle Fangefoged styrte i Armene paa den Skjønnede, og nu syntes han, at hendes Ansigt pludselig forvandlede sig og blev gammelt og rynket. Han foer forfærdet tilbage og saac nu den gamle Fangefoged danse lystig hen ad Gulvet med den forrykte Sælgekjærling fra Hamborg. Salen løb rundt med den forfærdede Arnold, og han tabte haade Septer og Krone. Han tumlede fort, som iblinde, og vidste ikke hvor han var, til han endelig følte, at En holdt ham ved Haanden og hørte en velbekjendt Stemme, som sagde: »det var et slemt Stykke Vei, nu ere vi over det Værste; men havde jeg ikke været gesvindt, havde De for mistet baade Hat og Stok Hr Arnold.« Det var Floristan, som rakte ham Hatten og den velbekjendte Stok med Sphinxen, som han nu længe ikke havde tænkt paa. Pagen fortalte tillige, at de nu vare paa Vei til den skjønnede Cordula, og vare lykkeligen slupne ud af den falske Prindsesse Goldinis forhexede Slot.

»Før nu, Floristan – sagde Arnold, efter at han længe havde gaaet